

New York Timesi bestsellerite autor

Brenda Novak

Suvi saarel

Romaan

Originaali tiitel:
Brenda Novak
Summer on the Island
2022

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Kaie Niit
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2022 by Brenda Novak, Inc.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E07415522
ISBN 978-9949-82-943-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Vickie Wattsile,
minu Facebooki raamatugrupi suurepärasele liikmele,
kelle tõttu on see kogukond nii soe, kaasav ja eriline.
Mulle meeldib sinuga veebis suhelda,
nautisin võimalust sinuga isiklikult kohtuda
ja loodan sind ka tulevikus autogrammijagamistel näha.
Täna sind kõige eest, mida sa teed minu ja mu töö,
aga samuti ka teiste bibliofiilide toetamiseks.*

1

Teachi saar nägi välja täpselt samasugune, nagu Marlow Madsen seda mäletas. Pärast seda, kui pandeemia oli kogu maailma segi paisanud, tõi selle paiga rahu ja tuttavlikkus talle peaaegu pisarad silma. Osalt tulenes see sellest, kui tugevasti ta seostas saart oma isaga. John „Roolipinn“ Madsen, kelle hüüdnimi tuli tema armastusest purjetamise vastu, oli kuu aega tagasi surnud. Aga see saar oli olnud alati tema pelgupaik karmi olelusvõitluse eest pealinnas Washingtonis, kus ta oli töötanud kolmkümmend aastat Ameerika Ühendriikide senaatorina.

„Ma ei suuda uskuda, et ma tagasi olen. *Lõpuks ometi,*“ lausus Marlow reisijapoolset akent alla lastes, et veidi värsket õhku sisse lasta.

Osana Florida rannikul asuvast nelja tuhande viiesajast saarest koosnevast saarestikust oli Teach kõigest seitsme ruutkilomeetri suurune. Marlow armastas selle kodust, väikelinlikku õhustikku. Samuti meeldisid talle valged liivarannad ning kirev kogum baare, restorane, söödapoode ja suveniiripoekesi, millest enamik oli, vähemalt vanemas osas, kus nad hetkel asusid, üsna kitsiliku kujundusega. Kuna saar oli saanud oma nime Edward Teachi ehk Musthabeme, ühe kuulsaima mereröövli järgi, kes kaheksateistkümnenda sajandi alguses siinkandis tegutses, siis leidus igal pool mereröövliiteemalisi asju. Kõige populaarsema baari Queen Anne's

Revenge'i ees, mis oli saanud oma nime Musthabeme laeva järgi ning oli kujundatud koloniaalajastu taverni sarnaseks, rippus var-
das must kolju ja ristatud sääreluudega lipp.

Lisaks Musthabet meenutavatele esemetele oli ka tavalisi mere-
teemalisi asju – siin-seal olid maasse torgatud suured ankrud või
laeva roolirattad, kaupluste ja kohvikute räästastes rippusid kala-
võrgud ning nende puidust või laineplekist külgedele olid maali-
tud krabid ja muud mereelukad. Marlow' vanematel oli üks ehtne
lõunaosariikide mõisamaja Georgias ja korter Virginias, kus elati
siis, kui isa pidi Washingtonis töötama, aga suved olid nad alati siin
veetnud.

Nüüd, kus Roolipinn oli surnud, rääkis ema teiste elukohtade
mahamüümisest ja alaliselt siia kolimisest. Marlow vihkas selle
muutusega kaasnevat kaotusetunnet, aga kuna Seaclusion – nagu
tema isa oli rannamaja nimetanud – oli alati nende kodudest tema
lemmik olnud, siis tundis ta samas ka kergendust, et ema kavatses
just selle alles jätta. See oli maja, mille ta kunagi pärida lootis. Ta ei
kujutanud ettegi, et see enam tema perele ei kuuluks. Pärast väga
paljudele inimestele kahju tekitanud tulekahjusid Californias, kus
ta oli kolledži lõpetamisest saadik elanud, ja viimastel aastatel Flo-
ridat kimbutanud orkaane, oli tal põhjust tänulik olla, et maja üldse
veel püsti seisis.

„Tundub, et sa igatsesid selle järele.” Reese Cantwell, kes oli talle
ja tema kahele sõbrannale järele saadetud, oli sellest ajast, kui Mar-
low teda viimati nägi, veel pikemaks kasvanud. Noormehe käed
ja jalad ei tundunud enam ülejäänud kehaga võrreldes liiga pikad.
Naine mäletas, et ka poisi vanem vend Walker oli talle omal ajal
meenutanud liiga suurte käppadega kutsikat, ja ta mõtles, mida
Walker praegu tegi.

„See on rõõm meie kõigi jaoks,” hüüatas Aida Trahan taga-
istmelt. „Kolm kuud mere ääres peaks kõike muutma.”

Claire Fernandez oli samuti tagaistmel, mõlemad mattunud
pagasi alla, mis pakiruumi ära ei mahtunud. Nad olid Los Angelese
rahvusvahelises lennujaamas kokku saanud ja koos Miamisse lenna-

nud. „Ma vähemalt loodan,” ütles ta. „Isegi, kui seda ei juhtu, ootan juba, et saaksin varbad vette kasta ja tagumiku liivale toetada.”

„Selleks on siin võimalusi küllaga,” lubas Reese.

Claire vajas rahu, vaikust ja võimalust paranemiseks. Ta oli augustis Malibus möllanud tulekahjus oma kodu kaotanud. Rääkimata teistest draamadest, mis teda eelmisel aastal kimbutanud olid.

Marlow vaatas nende autojuhi poole. Ilmselt oli Reese pärast tema isa surma lisaks klubis tennise õpetamisele ka mujal abiks olnud. Poisi ema Rosemary oli olnud nende majapidajannaks juba enne poisi sündimist ja isegi enne Marlow' enda sündi. Marlow oli tänulik, et Rosemary oli aastaid nende perekonna teenistuses olnud ja neile truuks jäänud, eriti veel nüüd, pärast Roolipinni surma. Oli imeline, et tema ema eest hoolitses keegi, keda ta võis usaldada. Eileenil oli hulgiskleroos, mis raskendas vahel tema liikumist.

„See näeb välja nii tavaline, nagu ma lootsin.” Claire lasi oma akna samuti alla, kui Reese neid saare kaugemas osas asuva maja poole sõidutas. Vee ääres asuval Seclusionil oli oma erarand, kolme magamistoaga külalismaja ja väiksem garaaži kohal asuv korter, kus kuni Roolipinni surmani elas Rosemary, kes oli nüüd peamajaja kolinud, et olla Eileeni jaoks kättesaadav, kui ta peaks öösel midagi vajama.

„Seal, kuhu me läheme, on ka mõned uhked poed ja restoranid, kui teil peaks tulema tahtmine raha kulutada,” lausus Marlow neile.

„Millal ma pole siis šopata tahtnud?” naljatas Aida.

„Duttoni rahale sa enam ligi ei pääse,” hoiatas Claire. „Sa pead ettevaatlik olema.”

Claire oli peaaegu kõik kaotanud. Tal oli põhjust ettevaatlik olla. Ka Aida polnud just parimas olukorras, ometi ei kavatsenud ta muretseda. „Minuga on kõik korras. Tänu oma *suurepärasele* lahutusadvokaadile ei lahkunud ma sellest abielust just tühjade kätega.”

Marlow tundis end alati ebamugavalt, kui Dutton jutuks tuli, ja vahel ei suutnud ta uskuda, et see *nende* jaoks veel ebamugavam ei olnud. See, kuidas Claire ja Aida kohtusid, oli pehmelt öeldes tähelepanuväärne. Veel tähelepanuväärsem oli, et neil õnnestus sõpradeks saada. Kuid Marlow keeras end Aida komplimendi

vastuvõtmiseks ümber ja naeratas, nagu ei tunnekski äkilist pinget. Kuigi Marlow oli kõigest kolmekümne nelja aastane, oli ta juba kümme aastat praktiseeriv advokaat. Ta hüppas seitsmeaastaselt kaks klassi ettepoole, mis võimaldas tal varakult keskkooli lõpetada ja kuueteistkümnesea kolledžisse minna. Keeruliste läbirääkimiste oskus viis ta juristikraadini ja sealt edasi juba perekonnaõiguse valdkonda, kus tal oli hästi läinud. Tema töö hulk oli nii kiiresti kasvanud, et ta kaalus lausa teise advokaadi palkamist, kes aitaks kohtuasjadega tegelda.

Tõenäoliselt oleks ta seda teinudki, kui mitte pandeemia poleks sulgenud kõiki tema elu külgi peale töö, mis pani ta mõistma, et üheks Los Angelese parimaks lahutusadvokaadiks saamine polnudki nii hea, kui räägiti. Ükskõik kui palju talle selle eest ei makstud, ei nautinud ta tegelemist sügavalt endast välja viidud inimestega, ning mida rikkam ja kuulsam oli klient, seda vihasem oli lahutus. Ta lootis, et ei pidanud enam kunagi ühegagi tegemist tegema. Kui abielu töötas, võis see olla suurepärane. Tema vanemad olid selle tõestuseks. Kuid selle järgi, mida ta oli pärast advokaadiksami tegemist teiste inimeste puhul näinud, hakkas ta uskuma, et Roolipinn ja Eileen olid erand.

„Sundisin ainult Duttonit ausat mängu mängima,“ lausus Marlow. „Vähemalt on sul nüüd veidi raha, millega läbi ajada, kuni sa otsustad, mida edasi teed.“

„Mulle meeldis trofeenaine olla,“ nurises Aida. „Ma ei usu, et ma millekski muuks kõlban.“

Nagu väga paljud inimesed Los Angeleses, oli ka tema tahtnud kunagi näitlejaks saada, aga tema karjäär polnud kunagi tuult tiibadesse saanud. Pärast Duttoniga abiellumist oli ta veetnud rohkem aega tenniseklubis, kus ta oli Marlow'ga kohtunud, kui prooviesinemistel.

„Ära räägi nii,“ ütles Marlow talle. „Sa suudad palju enam kui ainult ilus olla.“

Claire püsis silmatorkavalt vaikne. Ta oli nende lahkumisest alates tagasihoidlik olnud. Lausa nii tagasihoidlik, et Marlow hakkas juba kahtlustama, et temaga oli midagi valesti.

„Eks näis.” Aida pööras komplimendile sama vähe tähelepanu kui hoiatusele. „Aga enne kui pean hakkama tõeliselt raskeid otsuseid tegema, väärin ma väikest puhkust. Nii et kus see saare kallim osa nüüd oligi?”

Reese muigas. „Kohe oleme kohal.”

„Me võime tennist ka mängida,” ütles Marlow sõbrannale. „Klubi jääb meie majast ainult poolteise kilomeetri kaugusele ja Reese on meie kohalik proff.”

„Pole võimalik! Kas sa mängid tennist?” Aida hää l reetis tema entusiasmi.

„Iga päev,” vastas noormees.

„On ta sinust parem?” küsis Aida Marlow' käest.

„Kui me viimati mängisime, oli ta alles laps, aga isegi siis võitis ta umbes pooltel kordadest. Ma ei usu, et tal praegu sellega raskusi oleks.”

„Nüüd ma saan aru, miks sa veensid meid auto rentimisest loobuma,” ütles Claire, liitudes lõpuks vestlusega. „Arvestades selle koha suurusega...”

„Nagu ma teile juba ütlesin,” sõnas Marlow, „liigub enamik inimesi siin jala või jalgrattaga.”

„Autot on vaja ainult saarelt lahkumiseks,” sekkus vestlusse Reese. Ta sõidutas neid Eileeni Teslaga.

Marlow kibeles juba oma ema tervise järele küsima, aga otsustas end tagasi hoida. Kui ta seda autos olevate sõbrannade ees küsiks, saaks ta tõenäoliselt vastuseks ainult: „Hästi.” Kuid ta ei tahtnud napisõnalist vastust. Ta tahtis tõde. Seda, mida noormees viimasel ajal kuulnud ja näinud oli. Tema oli ju seal olnud. Marlow polnud saanud tulla, isegi mitte siis, kui ta isa suri. Pandemia tõttu polnud nad saanud talle isegi väarikaid matuseid korraldada.

Reese heitis pilgu tahavaatepeeglisse. „Kas te jääte kolmekesi terveks suveks siia?”

Marlow kahtlustas, et ta lootis, et vähemalt Aida pikemalt saarele jääks. Kuigi Aida oli kolmkümmend kuus, noormehest neliteist aastat vanem, oli ta suurte siniste silmadega õrn blondiin. See,

kuidas ta riietus ja milliseid aksessuaare kasutas, pani mehed päid pöörama kõikjal, kuhu ta läks.

„Jääme küll,“ vastas Aida ja peen flirdivarjund tema hääles andis Marlow'le teada, et naine oli Reese'i huvi ära tabanud.

„Meil tuleb eelseisvatel kuudel mõned suured otsused vastu võtta,“ ütles Marlow, lootes, et Reese saab vihjest aru, et see polnud selline võimalus, nagu tema arvas. Aida oli siin eelmisest suhtest taastumas. Ta pidi oma elu uuesti järje peale saama, mitte suveflirdis südamega mängima.

„Millised otsused?“ küsis noormees, olles loomulikult uudishimulik.

Claire vastas tema eest. „Nagu näiteks see, mida me edasi teeme. Me kõik alustame otsast peale.“

Reese'i kulmud kerkisid Marlow' otsa vaadates kõrgele. „See tähendab siis... mida? Et sa ei lähegi Los Angelesse tagasi?“

„Ma pole kindel,“ vastas naine. „Igaks juhuks müüsin ma oma korteri maha ja sulgesin enne äratulekut praksise.“